

פד:

הכותב לאשתו פרק תשיעי כתובות

מסורת הש"ס

(א) ביום יד: ולקחן מה.
(ב) ולקחן מה: פניה: (ג) ולקחן
ק: סתדין: ו: (ד) ולקחן
(ה) ויערוסין מה: (ו) ולקחן
מה: (ז) געטן: (ח) ביום יד:
(ט) געטן: יא: ויבין יא:
(י) ויבין חום: לקחן: ז: דיה
אלמנה וחסן: יומא: פה: וחסן
סתדין: כט: דיה מר חוסן:
שטובות: דיה ולמר חוסן:
חילין: פי: דיה מר: ט: ודן
קמא: י: ודן יא: (כ) שין
לדף פה.

גליון הש"ס

תשוב' ד"ה סיני וכו' אחר
שנחקקת פ"ן תשובת
הראב"ה ח"א סימן פ"ט:

הגהות הב"ח

(א) היום' ד"ה ולר' עקיבא
 וס' כדפירשתי התם. נ"ב בדף
 פ"ב. ד"ה והתלושין:

מוסף רש"י (המשך)

[illegible]

ור"ע תפסה לא מהניא כלל. לשון שוליה הוא זה: **אמר ר"ג**, מהניא היכא דתפס מחיים של מת. והכי גמר לה רב נתנן מרבין: **דמנאי היכא**, הנך פירות דקא"ר טרפון דכשעת מיתה לא זכי בהן יורשין אלא ירשה בהן הקודם: **במיטמא**, קרן וזית הסמוכה לרשות הרבים ובני

וראים לדבר דברים נחמדים
השטן מתחנן: לך! אבל כמיטע
לך. ארץ עפרון כל הקודש וזה דיון
דמיון הדליל לקנין הוא דלמדיק
בעלמא (כ"ב דף פ"ד): דמשיק קניא
הסם אפי' למי' דברשות הרבים לא
קניא און זה ממוס הפקד חסו בן
יורשין משעת מיתא והמחזיק שם
כמחזיק בן בנים: ואסדרי לעובדי
סבר לה כרבי עקיבא דלא מהניא
תפיסה: עשית. דברי ר"ע כאלו הן
הלכה למשה מסיני שחזרת מעשה ב"ד
די לט לקיים הלכה כמותו לקיים
אבל בענינה ונגמיר הדיון און לט
לחזור: בדבר משנה. דק"ל הלכה
כר"ע היכא דמדיקא פליג עליה ואס"ג
דלא במשנה ממש תימא לה אלא
שמעאל דלמורלי ואמר: כמדיקא
(דף ג.) דחזר דלמדיקא הסם אפילו
טעה בדבר ושמואל אמר ליה און: הלכה
אסמך. הלכה כר"ע מחבירו: מטין
רשע. מטין הוראה לכלמיהא אחר
א"ר ומיהו א"ר עבדי חזקין לט מהדרי
עובדא: קריביה דר' יוחנן. קרוביו:
יולו אסדור. דק"ל כר"ע דתפיסה
דלחזר מיתא לאו כלום היא: סגנדי.
שקול כמות: קרא יוסא. שומר
בהמיתא: דפסוס טורא מיני.
בעל חוב של מת חפסו בנית השומר:
הגודרוב. כהמה דקא עין עלן גדרות
לאן (ומכאן לה): און עלן חוקה.
און המחזיק בהם יכול לומר דכיתו
הן בידי שמא מאלא והכניסן בכיתו
לפי שדרכן להלך בשדות: חשו.
שם האיש: סכיב. הלכה: ארכא.
ספינה: אל. ימר לטוחיה ויל
תפס: התופס לבעל חוב. שלח
התופס מטלטלין של ליה לצורך בעל
חוב: כמקום שחזר לאחרים. שמפסד
בעלי חוב: אחרים נתפסו:

אמר רבי יוחנן יהתפס לבע"ח במקום שחב לאחרים

(חולין דף ע"א: ט"ז) **שפיר** תפסותה. תימה לפי מה דמצינן לעיל
הכל שפיר תפסותה ושמה זה חשיב כמו ליעבד כיון דכבר תפסוה:
הם סקדי תפסוה מיניה ובעל כרחו גולה חו לאו למשען לקוח
אבל דעבדא כמתטלי דמי ואב"ד ככ"י נמי חולין (ב"ב דף קס"א).
וְנוֹכַח לְמַחֲמָה **אֵת** דְּרָבִי אֱלֵעָזָר חֹב בְּמִסְקוֹ שֶׁבֶר **אֲחֵירִים**, כֵּן
כְּמוֹ שֶׁפִּירֵשׁ בְּקוּנְטֵרֶם כֶּסֶף דְּבִמָּה (דף י' וס') לְדוּקָא כְּשֶׁלֹּא עֲשָׂאוּ
פֶסַח דְּבִמָּה ר"י וְכִּי סָקְלָא דְלִמְרֵי מְרִיבֵיהּ הַמְגִיבֵיהּ מְזִילָה לְחִבְרֵי
פֶסַח כִּי לֹא קִנָּה וְאִכָּר דְּר' יוֹסֵף וְאֵת הָהֵם הַמְגִיבֵיהּ מְזִילָה לְחִבְרֵי
לְיִשְׂרָאֵל לְמַחֲמָה ר"י וְכִי לֹא נִסְחָר וְאִי נִסְחָרֵיהּ מְזִילָה: הַכֹּהֵן:
שֶׁנִּתְקַנָּה שְׂבוּעָה הִסְתָּ אֲחֵירֵי לְשִׁית נִגְעָה כְּעֻדָּת וְהוּא מֵיגו טוֹב אֲבָל
מִנִּי אֲמַר הִדְרִיתִּיהּ לֵילֵה מִנִּי מִנִּי אֲמַר פְּעֻמְתִּיהּ לְמַלְתָּה כְּדִלְמַחֲמִין
כִּיֹּן שְׂאִינִי עֻדָּה כִּדְבָר כְּדִמְכֹּחַ בִּי נִסְכָּה דְר' אֶלָּא כִּי חֻזָּק הַבְּתוּמִים
הַטַּעֲמִין **לְתַלְקִינִי** שְׂרָדְרִי וְאִי פְעֻמְתִּיהּ. דוּקָא מִשּׁוֹם הַדְּבָרִי לוֹ
שֶׁעַר קוּדֵם אֲבָל אִם לֹא הִזְכִּיר לוֹ לְקִיסָה הִשְׁעִר וְלֹא אֲמַר לוֹ טַפִּי אֲלֵא
דְלִמְחִירִין בְּנֵי חֲמוּזִי עַל פְּתָקוֹ בְּרִישׁ ב"מ (דף ג') דְחֲמוּזִי אֲמַר לְגַל
וְלֹא לֹא אֲמַרְתָּ אֵת הַמִּימָנֶת לִיִּה לֹא אֲמַרְתָּ לִי הֵב לִי כֶסֶדִּי:
אֵת

[illegible]

וְלִרְבִּי עֲקִיבָא תְּפִיסָה אֵל מְהֵינָא 555. פ"י ר"ת דקסא ליה דתנן
בפרקין לעיל (דף ס:) גני שומרת יבם קדמה היא וזוהי
ב' אע"ג דמטלטלי לא משתעבדי לכתובה מ"מ מהני תפיסה אטו
ב' יומא דמתי' דלא כרבי עקיבא אמר רבא אמר רב נחמן ויהא
שטפס מחיס' פירוש דמיהני תפיסה

ור"ע תפיסה לא מותרת
רב נחמן א"הוא שחפ"ה
דמנתי הובא ב"ר וש
והוא שצבורין ומנח"ה
בסימטא לא ורבי יוד
תרויהו אפי' בסימטא
ואהדרהי ר"ל לעוברא
יוחנן עשית כשל תורה
דמ"ס טעה בדבר משנה
דבר משנה אינו חוזר
משנה חוזר והכא ב
הלכה כר"ע מחבירו
הלכה אפי' מרבו ואי
בר"ע מחבירו ולא מר
מר סבר רבי מרפון רב
ואיבעית אימא דכולי
הא קמיפלגי מר ס
סבר מטין איתמר ק
פרה דיתמי מסימטא
אמר להו שפיר תפס
שמעון בן לקיש אמר
לקמיה דרבי יוחנן
שכנגדי חלוק עלי הה
תורא מיניה בע"ח אמ
ובקרא אמר לאחר מי
דבר נחמן אמר ליה א
אמר ליה לאו יאמר
לקוח הוא בידי יכו
תפיסנא ליה והאמר ר
חזקה שאני תורא דמס
תפוס אמתא דיתמי
ו' חנינא בר פפי ו' א
אבא גבייהו אמר לה
להו ר' אבא משום דב
להו דון דייני בר
לקיש עוברא מינייהו
ביה זוזי בההוא גברא
תפסה פגעו ביה רב פ
במקום שחב לאהרי

הש"ס קי"ל כתר דר רב אשי דר ממזכר שבעה (שבעה מא.) ויחי
אמר סדר מטיין איתמר משמע ללכתחילה עדיין כר"ע ויחי קאמר לר
אית"ל סודי דתפסיה. לא גרסי' ללאר מיהא אלא כיון דאית
הוא צידי: ויחי רבי אבא גביהו. משמע הכא דסדר רב

[illegible]

עין משפט
נר מצוה

יב א מיי פייז מ'ל' מ'ל'ז
ו'ל'ז א' ע'ו'ל'ז סימן
ק'ל:
ג ב מיי פייז מ'ל' ע'ו'ל'ז
ה'ל' א סמ' ע'שן
ע'ו'ש' ח'מ' סימן כ'ה ע'שן
א:
יד א מיי פייז מ'ל'ז
מ'ל'ז ו'ל'ז א' סמ'
ע'שן ל'ז ע'ו'ר ח'מ' סימן ק'
ב'ז א מיי פייז מ'ל'ז ע'ו'שן
ו'עשן מ'ל' א' סמ' ע'שן
ה' ע'ו'ש' ח'מ' ס' ק'ל
ע'שן א:
ב'ז א מיי פייז מ'ל' ע'ו'ל'ז
ו'ל'ז ה'ל'ז כ' סמ' ע'שן
ל'ז ע'ו'ש' ח'מ' ס' ק'ל ע'שן
א:

תוספות רי"ד

[illegible]

מוסף דע"י

טועה ברבד משה. דין
הטועה דבר הכנסה של
עשה כהנה (דק"ק 109)
מחנה מפורשת טענה זה
(סוהרד"ן 1) טענות מזי
דבר דין דין (ד"ק 27)
חרור. אין דין דין לגמרי
וחזר (שם) מחזיר את
הדין ואינו משלם מחיוב,
דין דבר מפורש הוא
אין דין דין (שם 1) ולא
אחרים מה טענה עשו
ישלם מחיוב. אלף טענה
בשקול הדעת, כמו שמפורש
במקור (ד"ק 109) וד"ק
ד"ק

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones